

Lovforslag nr. L 109. Fremsat den 7. december 1983 af ministeren for Grønland

Forslag

til

Lov om ændring af lov om statens tjenestemænd i Grønland

§ 1

I lov om statens tjenestemænd i Grønland, jfr. lovbekendtgørelse nr. 107 af 4. marts 1976 som ændret ved lov nr. 509 af 18. december 1979, foretages følgende ændringer:

1. § 10, stk. 3, 4 og 5 ophæves.

2. § 15, stk. 2 og 3, affattes således:

»Stk. 2. Bestemmelser om indretning, vedligeholdelse og benyttelse af tjenesteboliger og om ind- og udflytning m.v. af sådanne boliger fastsættes af ministeren for Grønland efter indhentet udtalelse fra lønningsrådet. Tjenestemandens bidrag for anvendelse af tjenesteboligen fastsættes ved aftale i henhold til § 41, jfr. § 43.

Stk. 3. Til tjenestemænd, der ikke er hjemmehørende i Grønland, jfr. § 10, skal anvises en bolig, som tjenestemanden har ret til at bebo, så længe han beklæder stillingen, og

pligt til derefter at fraflytte. For den anviste bolig betales husleje efter de til enhver tid gældende regler om huslejebetaling i statens ejendomme m.v. i Grønland.«

3. § 15, stk. 4 ophæves.

4. I § 37, stk. 1, ændres »§ 15, stk. 3« til: »§ 15, stk. 2, 1. punktum«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 1984.

Stk. 2. Følgende bestemmelser ophæves: 1) § 171, stk. 2, 2. punktum, i lov nr. 5 af 7. juni 1958 (Lovtidende B) om normering og klassificering af statens tjenestemandstillinger og 2) § 128 i lov om statens tjenestemænd i Grønland, jfr. lovbekendtgørelse nr. 438 af 15. august 1969.

Stk. 3. Loven medfører ikke, at beslutninger, der er meddelt efter § 10, stk. 3 eller stk. 4, bortfalder.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I. Ophævelse af bestemmelsen om adgangen til dispensation fra fødestedskriteriet.

I overensstemmelse med det i lønningslovens 2. betænkning af 11. april 1958 anførte om afgrænsningskriteriet mellem ikke-hjemmehørende (udsendte) og hjemmehørende tjenestemænd i Grønland blev det såkaldte hjemstavnskriterium i tiden efter 1. april 1958 anvendt som altovervejende hovedregel ved denne afgrænsning. Efter dette kriterium krævedes der for at opnå status som i Grønland ikke-hjemmehørende tjenestemand, at pågældende havde opholdt sig i en uafbrudt periode af 10 år uden for Grønland efter det fyldte 8. år, samt at han desuden ved ansættelsen til tjeneste i Grønland havde bopæl her i landet.

Begrundelsen for nødvendigheden af sondringen mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende nævntes bl.a. i betænkning fra Grønlandsudvalget af 1960. Det udtaltes således, at de udsendte tjenestemænd naturligvis burde ansættes efter den grønlandske tjenestemandslov. »... men for at arbejde uden for deres hjemlige milieu bør der ydes et grønlandstillæg.« Det blev således foreslået, at tillægget efter forhandling med tjenestemændenes organisationer burde fastsættes på de årlige bevillingslove.

For de udsendte overenskomstlønnede tilføjede man, at der burde indgås særlige overenskomster specielt gældende for Grønland med de pågældendes faglige organisationer her i landet, således at der skulle ydes et overenskomstmæssigt fastsat grønlandstillæg som præmie til de egentlige udsendte.

Anvendelsen af hjemstavnskriteriet gav i Grønland anledning til stærk kritik. Man anså det således ikke for retfærdigt, at en mindre gruppe grønlændere ved at udsætte hjemrejsen nogle år skulle kunne få en langt højere aflønning end deres

landsmænd og derved »dele« den grønlandske befolkning i 2 grupper.

Efter et forslag fra 5 af de grønlandske medlemmer af »Grønlandsudvalget af 1960« gik udvalget dengang ind for, at afgrænsningen mellem de 2 tjenestemandsgupper fremtidigt burde ske efter et såkaldt »fødestedskriterium«. I forhold til hjemstavnskriteriet var fordelene åbenbare, idet det jo fremover ikke ville være forbundet med nogen økonomisk fordel at udsætte hjemrejsen til Grønland.

Som en yderligere fordel anførtes det, at den indbyrdes diskrimination mellem grønlænderne blev væsentligt mindre, hvilket måtte fremme den grønlandske solidaritetsfølelse.

I lov nr. 168 af 27. maj 1964, § 85, der trådte i kraft den 1. juli 1964, indførtes således fødestedskriteriet, som det kom til at hedde, og dette kriterium forblev i kraft ved 1971-tjenestemandsloven for Grønland, § 10, jfr. lovbekendtgørelse nr. 107 af 4. marts 1976.

Fødestedskriteriet knytter i første række afgrænsningen mellem i Grønland hjemmehørende og ikke-hjemmehørende tjenestemænd til fødestedet samt til opholdsstedet ved første ansættelse, herunder antagelsen som aspirant til en tjenestemandstilling i Grønland.

For at undgå åbenbare urimeligheder ved anvendelsen af fødestedskriteriet modificeredes dette dog i overensstemmelse med grønlandsudvalgets forslag derhen, at der på den ene side foruden fødsel og fast ophold uden for Grønland ved ansættelsen også krævedes ophold uden for Grønland i 5 år umiddelbart efter fødslen, for at en person kunne få status som ikke-hjemmehørende i Grønland, medens der på den anden side, under hensyn til, at en person, til trods for, at han er hjemmehørende i Grønland, kunne have et ganske særligt tilknytningsforhold til et samfund uden for

Grønland, åbnedes adgang til en dispensation fra fødestedsbetingelsen.

Sådanne dispensationer foreslog udvalget givet af et nævn, bestående af 3 medlemmer, hvoraf formanden skulle være dommer.

Dispensationsnævnet nedsattes herefter med hjemmel i tjenestemandslovens § 85.

Fødestedskriteriet er umiddelbart gældende for tjenestemænd i Grønland ansat i henhold til den grønlandske tjenestemandsløve, men fødestedskriteriet har i øvrigt fået virkning for næsten hele det grønlandske arbejdsmarked. Der er således via kollektive overenskomster, aftaler og regulativer, personlige kontrakter m.v. bestemmelser for det offentligt ansatte personale, som er en direkte følge af sondringen mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende personale i relation til fødestedskriteriet.

Denne sondring mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende giver sig bl.a. udtryk i forskelle i løn, boliganvisning, boligudgift, frirejser, uddannelsesstilkud samt en del andre vilkår, der er forbundet med ansættelse i Grønland.

Noget tilsvarende gælder for en del af det private arbejdsmarked i Grønland, idet private kontrakter i vid udstrækning afspejler fødestedskriteriet, idet der på tilsvarende måde sondres mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende.

Der er fra hjemmestyrets side taget forskellige skridt for at begrænse tilgangen af arbejdskraft udefra på sådanne erhvervsområder, hvor der findes lokal arbejdskraft.

Som led i denne udvikling har det grønlandske hjemmestyre givet udtryk for, at personer, der søger beskæftigelse i Grønland, og som i henhold til fødestedskriteriet må anses for hjemmehørende i Grønland, burde acceptere denne status uden mulighed for dispensation.

I overensstemmelse hermed vedtog det grønlandske landsting på efterårssamlingen i 1982 at henstille, at dispensationsnævnets virksomhed bringes til ophør.

I lovforslaget foreslås det, at dispensationsnævnets virksomhed ophører med virkning fra 1. april 1984 og dermed adgangen til dispensation fra fødestedskriteriet. Allerede tildelte dispensationer foreslås dog opretholdt indtil udløbstidspunktet. Fortolkningsspørgsmål i relation til loven om fødestedskriteriet vil herefter være henvist til prøvelse ved de almindelige domstole.

Forslaget er forhandlet med statstjenestemandenes centralorganisationer.

II. *Ophævelse af boligbidragsordningen for anviste boliger.*

Da det ikke-hjemmehørende personale ikke på normal vis har mulighed for at skaffe en bolig i forbindelse med tiltrædelse af en stilling i Grønland, blev der ved tjenestemandereformen af 1971 optaget en bestemmelse i lov om statens tjenestemænd i Grønland om, at ikke-hjemmehørende havde ret til at få anvist en bolig. Der var oprindeligt ikke knyttet nogen betalingsforpligtelse til beboelsen af tjenesteboliger eller anviste boliger, og først i 1972 indførtes boligbidragsbetaling efter forhandling med tjenestemandorganisationerne. Retten til at få anvist en bolig på boligbidragsvilkår er derefter ved overenskomster m.v. udstrakt til også at gælde ikke-hjemmehørende, der ikke er tjenestemænd.

Boligbidragsbetalingen blev fastlagt efter andre kriterier end dem, der blev anvendt ved fastlæggelse af den husleje, som den øvrige befolkning betaler for leje af boliger i statens udlejningsejendomme. Boligbidragsbetaling er således i lighed med den danske ordning bestemt af boligens standard (installationer) og størrelse, medens huslejebetaling er afhængig af opførelsesudgift og størrelse. Endvidere var niveauet for boligbidragsbetalingen ved indførelsen i 1972 væsentligt lavere end det almindelige huslejeniveau.

Det har gennem en årrække været et overordnet politisk mål, at ikke-hjemmehørende skulle betale husleje på samme vilkår som hjemmehørende. Imidlertid er der p.g.a. stigende opførelsesudgifter siden begyndelsen af 1970'erne sket en voldsom stigning i huslejen i det nye byggeri, og man har ikke ment, at boligbidraget burde ophæves, førend der var indført en mere ligelig huslejebetaling.

Disse målsætninger er nu konkretiseret i forbindelse med forslaget til gennemførelse af 2. etape af boligstøttereformen, som indebærer, at der sker en tilnærmelse mellem huslejerne i det ældre og nyere byggeri. Samtidig kan forskelsbehandlingen med hensyn til boligbetaling for den hjemmehørende og den ikke-hjemmehørende befolkning i Grønland ophøre, således at ikke-hjemmehørende kommer til at betale husleje fastsat efter samme principper som for befolkningen iøvrigt. Boligbidrag vil herefter kun eksistere for de ret få egentlige tjenesteboliger, som der er en særlig pligt til at bebo af hensyn til udførelsen af tjenesteplichterne.

Boligstøttereformens 2. etape er gældende for samtlige statens flerfamiliehuse og enfamiliehuse i Grønland.

Ændringerne af principperne for huslejefastsættelsen fremgår af følgende skema:

Huslejen	Gældende regler	2. etape pr. 1. april 1984
1. Kapitalydelse	3,3 pct. af opførelsesudgiften årligt.	Afhængig af opførelsesudgift pr. m ² boligareal: a) Under 4.200 kr.: 115 kr. pr. m ² årligt (grundbeløb) b) Over 4.200 kr.: 2,75% af opførelsesudgiften årligt
2. Driftsbidrag (varme, reno- vation, el og vicevært)	1.860 kr. årligt pr. lejlighed; d.v.s. ca. 30 kr. pr. m ²	40 kr. årligt pr. m ² boligareal, forhø- jes til 55 kr. fra 1. oktober 1984
3. Vedligeholdelsesbidrag	25 kr. årligt pr. m ²	25 kr. årligt pr. m ² boligareal
4. Børnetilskud	Pr. barn under 16 år årligt 7,5% af 5,5% af opførelsesudgiften. Maksi- malt tilskud til 6 børn	Pr. barn under 18 år: 10% af husle- jen. Maksimalt 60%

Beregning af kapitalydelsen efter 2. etape vil medføre en væsentlig formindskelse af de store forskelle, der hidtil har eksisteret mellem ældre og nyt byggeri til trods for, at lejlighederne er forsynet med de samme tekniske faciliteter (el, vand, W.C. og bad samt centralvarme). Herefter vil huslejen i godt $\frac{3}{4}$ af lejlighederne pr. 1. april 1984 blive 180 kr. pr. m² årligt (mindstelejen) eller 15 kr. månedligt. Grundbeløbet (115 kr.) i mindstelejen vil fremtidigt blive reguleret på grundlag af udviklingen i byggeomkostningerne.

I det nyere byggeri skal lejen fortsat afhænge af byggeudgiften, hvorved incitamentet til billiggørelse af byggeriet bevares. Som led i huslejeudligningen sker dog en moderat nedsættelse af kapitalydelsen fra 3,3 pct. til 2,75 pct. Huslejen i det dyreste byggeri vil ligge op til 50 pct. over mindstelejen, og den højere leje kan helt eller delvist begrundes med en højere brugsværdi (mindre slid m.v.).

Driftsbidraget vil blive beregnet pr. m² i stedet for pr. lejlighed, fordi det giver en mere rimelig fordeling på lejerne af udgifterne, og fordi det medfører en administrativ forenkling, at den samlede husleje beregnes pr.m².

Aldersgrænsen for børnetilskud vil blive forhøjet fra 16 til 18 år, og tilskuddet pr. barn fastsættes til 10 pct. af den samlede husleje, hvorved det sikres, at tilskuddet vokser i takt med huslejen. Ved ændringen opnås der tillige en administrativ lettelse.

Ændringerne vil medføre store huslejeforhøjelser i de billigste lejligheder, hvorfor der gennemfø-

res en aftrapningsordning, således at huslejeforhøjelsen pr. måned pr. 1. april 1984 højest kan udgøre 200 kr. for de mindre lejligheder og 3,50 kr. pr. m² for de større lejligheder (over 57 m²). Grønlands landsting gennemfører i øvrigt fra samme dato en ny boligsikringsordning efter objektive kriterier om huslejetilskud til økonomisk dårligt stillede husstande. Indtægtsgrænser m.v. i boligsikringsordningen vil fremtidigt blive ændret pr. 1. oktober, og huslejeændringer vil af administrative grunde ske fra samme dato. Næste trin i aftrapningen vil blive gennemført pr. 1. oktober 1985.

Der tages med gennemførelse af reformen et stort skridt i retning af en mere retfærdig huslejebetaling efter brugsværdi, men uden dog at incitamentet til at interessere sig for byggeomkostningerne fjernes.

Det foreliggende lovforslag tilsigter at skabe hjemmel for, at offentligt ansatte lønmodtagere i stedet for at betale boligbidrag for den anviste bolig skal betale husleje på samme vilkår som befolkningen i øvrigt.

Om de administrative og økonomiske konsekvenser af ophævelsen af boligbidragsordningen skal oplyses, at der ved overgangen til huslejebetaling vil ske en administrativ forenkling, og at der bliver tale om en merindtægt for staten på 4 mill. kr. i 1984, hvoraf 0,7 mill. kr. skyldes driftsbidragsforhøjelsen, der under alle omstændigheder ville være blevet gennemført. I 1985 bliver merindtægten 5,5 mill. kr., hvoraf 0,9 mill. kr. skyldes driftsbidragsforhøjelsen. Disse beløb er indregnet i Ministeriet for Grønlands forslag til finanslov 1984

og i budgetoverslagene for 1985-87. Det skal tilføjes, at huslejeudligningen for så vidt angår boliger, der udlejes til hjemmehørende, økonomisk hviler i sig selv, idet merindtægterne ved forhøjelser i den ældre boligmasse opvejes af nedsættelser i den nyere boligmasse og af forbedringen af boligbørnetilskuddene.

Lovforslaget er forhandlet med statstjenestemændenes centralorganisationer.

Med hensyn til lovforslagets enkeltheder henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Ophævelsen af dispensationsadgangen medfører, at en person, som ved ansættelsen i Grønland har fast bopæl uden for Grønland, ubetinget skal anses som hjemmehørende, såfremt han er født i Grønland eller før sit fyldte 5. år har haft fast bopæl dér.

Den foreslåede ændring medfører endvidere, at der ikke fremover vil være adgang til at ændre en persons status fra udsendt til hjemmehørende.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger foreslås det, at loven får virkning fra 1. april 1984.

Dispensationer meddelt før lovens ikrafttræden forbliver i kraft, indtil de udløber.

Nævnets praksis viser, at det inden for de sidste 15 år normalt kun har givet dispensation for et tidsrum af 2 år ad gangen, for sæsonarbejdere 1 å 2 sæsoner. Det vil sige, at sådanne dispensationer senest vil udløbe 2 år efter lovforslagets ikrafttrædelsestidspunkt.

Der findes dog stadig en mindre gruppe af tjenestemænd, som har en ubegrænset dispensation.

Efter at dispensationsnævnet blev nedsat i 1964, var det således en af nævnets første opgaver at tage stilling til, om bestemmelserne i § 85 i lov nr. 168 af 27. maj 1964 vedrørende fødestedskriteriet også skulle gælde for de 75 tjenestemænd, som i medfør af tidligere tjenestemandsløve på grundlag af de dagældende kriterier havde været aflønnet som udsendte.

Nævnet fandt dengang, at det ville være stemmende med de principper, der i almindelighed lægges til grund inden for administrationen af tjenestemandsløvgivningen, at den omhandlede tjenestemandsgroupes status i lønmæssig henseende m.v. ikke skulle forringes ved gennemførelsen af den nye lov om statens tjenestemænd i Grønland. Da det endvidere var således, at der i medfør af overgangsbestemmelserne i § 171 i normerings-

og klassificeringsloven af 1958 blev givet samtlige før denne lovs ikrafttræden under grønlandsadministrationen ansatte tjenestemænd adgang til fuld lønning efter 1958-lovens satser, uanset om de opfyldte den nye lovs kriterier for som »udsendte tjenestemænd« at oppebære reduceret lønning, fandt nævnet, at det ville være mindre rimeligt at fratage en del af det som udsendte tjenestemænd hidtil lønede personale denne status.

Nævnet godkendte derfor, at de i Grønland ansatte tjenestemænd, som i medfør af tidligere tjenestemandsløve havde opnået status som »udsendte«, fortsat skulle betragtes som ikke-hjemmehørende i Grønland, uanset om de pågældende opfyldte de herfor foreskrevne betingelser i lov om statens tjenestemænd i Grønland.

Dette betyder, at der en del år endnu vil findes nogle tjenestemænd, som har en ubegrænset dispensation.

For de 75 personer, som nævnet i 1964 besluttede skulle aflønnes som udsendte uden tidsbegrænsning, er 61 personer fratrædt.

For de resterende falder den pligtige afgangsalder således:

- 1 tjenestemand i 1989
- 1 tjenestemand i 1990
- 1 tjenestemand i 1994
- 3 tjenestemænd i 1995
- 2 tjenestemænd i 1996
- 1 tjenestemand i 1998
- 3 tjenestemænd i 2000
- 2 tjenestemænd i 2002

Til nr. 2 og 3

Efter den hidtidige bestemmelse er lejen for boliger, der anvises til tjenestemænd, der ikke er hjemmehørende i Grønland, fastsat ved aftale mellem ministeren for Grønland og de forhandlingsberettigede centralorganisationer. Som anført i de almindelige bemærkninger er boligbidraget hidtil blevet fastlagt i et niveau, der lå væsentligt under det, befolkningen i øvrigt betalte i husleje for tilsvarende boliger.

Den særlige bestemmelse om boligbidragets fastsættelse for anviste boliger foreslås nu erstattet af en bestemmelse, hvorefter der også for anviste boliger skal betales husleje efter de almindelige regler for statsejede ejendomme i Grønland. Overgangen fra betaling af boligbidrag efter gældende satser til huslejebetaling vil for den enkelte medføre en stigning i boligudgiften.

Overgangen til huslejebetaling vil ikke alene omfatte statens tjenestemænd i Grønland, men

tillige tjenestemænd ansat under Grønlands hjemmestyre og i de grønlandske kommuner samt ikke-hjemmehørende overenskomstansatte. Der vil således blive tale om stigende boligudgifter for i alt ca. 1.700 offentligt ansatte i Grønland.

Fuldt gennemført vil huslejeforhøjelsen blive på gennemsnitlig 450 kr. om måneden for de ca. 1.000 boligtagere, der har fået anvist bolig i flerfamiliehuse, svarende til en forhøjelse af den nuværende boligbetaling på gennemsnitligt 62,5 pct. Heraf udgør forhøjelsen af driftsbidraget ca. 75 kr. pr. måned.

Der er tale om store variationer i størrelsen af huslejeforhøjelserne. Ca. $\frac{1}{4}$ af beboerne vil få huslejeforhøjelser på under 200 kr. om måneden. Ca. $\frac{1}{3}$ får forhøjelser på 200–400 kr. pr. måned. Ca. $\frac{1}{4}$ stiger med 400–600 kr. og den sidste fjerdedel med mere end 600 kr.

Der foreligger ikke endelige beregninger for de ca. 700 boligtagere, der har fået anvist enfamiliehuse, men der kan påregnes en procentvis forhøjelse af samme gennemsnitlige størrelse som for flerfamiliehuse, da udgangspunktet for huslejefastsættelsen vil være mindstelejen. Forhøjelsen vil for de større huse med alle faciliteter dog ligge noget over gennemsnittet.

Hertil kommer, at der stadig er en lille gruppe tjenestemænd i Grønland, herunder også hjemmehørende, der betaler reduceret boligbidrag. Det drejer sig om tjenestemænd, der er ansat i henhold til tjenestemandsløven af 1946, samt tjenestemænd, der er ansat i henhold til tjenestemandsløven af 1964. For disse ca. 40 ansatte vil overgangen fra betaling af reduceret boligbidrag til husleje medføre ganske væsentlige stigninger.

Ved overgang til huslejebetaling vil de ikke-hjemmehørende komme ind under den aftrappingsordning, der skal gælde for 2. etape af boligstøttereformen. Dette indebærer en gradvis gennemførelse af overgangen til det nye, højere niveau, således at huslejeforhøjelsen gennemføres i flere trin. Forhøjelsen pr. 1. april 1984 vil således pr. måned højst kunne udgøre 200 kr. for små lejligheder og 3,50 kr. pr. m² for lejligheder over 57 m². Næste trin vil blive gennemført pr. 1. oktober 1985.

Endvidere vil overgang til huslejebetaling medføre, at der udbetales boligbørnetilskud på 10 pct.

af huslejen pr. hjemmeboende barn under 18 år.

Ved stk. 3 opretholdes den hidtidige bestemmelse om, at der til ikke-hjemmehørende tjenestemænd skal anvises en bolig, idet disse fortsat ikke på normal vis vil have mulighed for at skaffe en bolig i forbindelse med tiltrædelse af en stilling i Grønland. Den gældende bestemmelse har ikke indeholdt regler om den ansattes pligt til at fraflytte boligen, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt at formalisere den hidtil gældende praksis, således at det på samme måde som for så vidt angår tjenesteboliger direkte i loven fastslås, at retten til at bebo den anviste bolig ophører samtidig med ansættelsesforholdets ophør.

De hidtil gældende regler i § 15, stk. 1–3 om egentlige tjenesteboliger opretholdes uændrede. I forbindelse med den foreslåede ændring for anviste boliger er det dog fundet hensigtsmæssigt at udforme hele § 15 således, at den i sin opbygning nu, bortset fra bestemmelser, der tager sigte på særlige grønlandske forhold, er svarende til bestemmelserne i §§ 14 og 15 i lov nr. 291 af 18. juni 1969 om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.

Til nr. 4

Ændringen er af teknisk karakter, idet den hidtidige bestemmelse i § 15, stk. 3 ved forslag nr. 1 er optaget i § 15, stk. 2.

Til § 2

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. april 1984, idet boligstøttereformen vedrørende statens udlejningsejendomme i Grønland, som er afgørende for fastsættelsen af tidspunktet for overgangen fra betaling af boligbidrag til almindelig huslejebetaling, som nævnt i de almindelige bemærkninger gennemføres med virkning fra dette tidspunkt.

Med henblik på gennemførelse af princippet om indførelse af almindelig huslejebetaling for samtlige anviste boliger foreslås det i stk. 2, at de særlige bestemmelser i lov nr. 5 af 7. juni 1958 og i bekendtgørelse nr. 438 af 15. august 1969 af lov nr. 168 af 27. maj 1964 om reduceret boligbidragsbetaling for visse grupper af tjenestemænd ophæves.

Om bestemmelsen i stk. 3 henvises til de almindelige bemærkninger I.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

1. § 10, stk. 3, 4 og 5 ophæves.

§ 10. *Stk. 3.* Hvor ganske særlige grunde taler derfor, kan et af ministeren for Grønland nedsat nævn (dispensationsnævnet) beslutte, at en person til trods for bestemmelsen i stk. 1 og 2 indtil videre anses for ikke-hjemmehørende i Grønland.

Stk. 4. På samme måde kan dispensationsnævnet, hvor en persons oprindelige status som ikke-hjemmehørende i Grønland må anses for ophørt, træffe beslutning om, at vedkommende person fremtidig anses som hjemmehørende i Grønland.

Stk. 5. Dispensationsnævnet består af en formand udpeget af Østre Landsrets præsident blandt rettens dommere og 2 medlemmer udpeget af ministeren for Grønland, for det ene medlems vedkommende efter indstilling fra de forhandlingsberettigede centralorganisationer.

2. § 15, stk. 2 og 3, affattes således:

»*Stk. 2.* Bestemmelser om indretning, vedligeholdelse og benyttelse af tjenesteboliger og om ind- og udflytning m.v. af sådanne boliger fastsættes af ministeren for Grønland efter indhentet udtalelse fra lønningrådet. Tjenestemandens bidrag for anvendelse af tjenesteboligen fastsættes ved aftale i henhold til § 41, jfr. § 43.

Stk. 3. Til tjenestemænd, der ikke er hjem-

mehørende i Grønland, jfr. § 10, skal anvises en bolig, som tjenestemanden har ret til at bebo, så længe han beklæder stillingen, og pligt til derefter at fraflytte. For den anviste bolig betales husleje efter de til enhver tid gældende regler om huslejebetaling i statens ejendomme m.v. i Grønland.«

§ 15. *Stk. 2.* Lejen for tjenesteboliger og andre boliger, der stilles til rådighed for tjenestemænd, fastsættes ved aftale i henhold til § 41, jfr. § 43.

Stk. 3. Bestemmelser om indretning, vedligeholdelse og benyttelse af tjenesteboliger og anviste boliger samt om ind- og udflytning af sådanne boliger fastsættes af ministeren for Grønland efter indhentet udtalelse fra lønningrådet.

3. § 15, stk. 4 ophæves.

§ 15. *Stk. 4.* Til tjenestemænd, der ikke er hjemmehørende i Grønland, jfr. § 10, skal anvises en bolig.

4. I § 37, stk. 1, ændres »§ 15, stk. 3« til: »§ 15, stk. 2, 1. punktum«.

§ 37. *Stk. 1.* Bestemmelserne i § 12, § 13, stk. 1 og § 15, stk. 3 gælder ikke for kirkens tjenestemænd.